

# Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами Ҳашт

*Таваллуди як миллат*

Jeff Pippenger

2023-10-31

Паёми Фарёди Нисфишаб дар ибтидо ҳангоми кушода шудани довари таҳқиқотӣ ба анҷом расид, ва Паёми Фарёди Нисфишаб низ ҳангоми кушода шудани довари иҷроӣ ба анҷом мерасад. Войи сеюми Исломи барои қабули қонуни якшанбе довариро бар Иёлоти Муттаҳида меоварад, ва он довари давомдор ва рӯ ба шиддатёбиро бар тамоми ҷаҳон барои пазируфтани қонуни якшанбеи худ зери фишори қудрати шаҳрвандии таъкибгар, ки бо даҳ подшоҳе намоёндагӣ мешавад, ки бо Изобал, Ҷоҳишаи Сур, зино кардаанд, ифода мекунад.

«Вақте ки Амрико, сарзамини озодии динӣ, бо Папагӣ дар маҷбур сохтани вичдон ва водор намудани мардум ба эҳтироми шанбеи козиб муттаҳид гардад, мардуми ҳар як кишвари рӯи замин ба пайравӣ аз намунаи он бурда хоҳанд шуд». *Testimonies, volume 6, 18.*

Ҷанги қонуни якшанбе дар муноқишаи бузург он гоҳ ба таври комил оғоз меёбад. Он гоҳ шайтон зуҳур карда, худро ба ҷойи Масеҳ вонамуд месозад.

«Бо фармоне, ки таъсиси Папаро бар ҳилофи шариаи Худо таҳким мебахшад, миллати мо худро қомилан аз ростгорӣ ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз фарози он варта дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; вақте ки ӯ аз болои он жарфно даст дароз намуда, бо Рӯҳгарой даст хоҳад фишурд; вақте ки, зери таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як усули Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои паҳн намудани дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ чора хоҳад андешид,— он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амалиёти аҷоибӣ Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». *Testimonies, volume 5, 451.*

Аз пайи иртидоди милли ҳаробии милли меояд.

Мардуми Иёлоти Муттаҳида қавме имтиёзёфта буданд; аммо вақте ки онҳо озодии диниро маҳдуд созанд, аз протестантизм даст кашанд ва ба попгарой ҳимоят диҳанд, қосаи гуноҳи онҳо пур хоҳад шуд, ва «иртидоди милли» дар дафтарҳои осмон сабт хоҳад гардид. Натиҷаи ин иртидод ҳаробии милли хоҳад буд.» *Review and Herald, May 2, 1893.*

Адвентистони аблаҳи Лоудикия бо қудрати папагӣ даст ба даст медиҳанд ва сарнагун мегарданд, дар ҳоле ки рамаи дигари Масеҳ, ки ҳанӯз дар Бобил аст, аз дасти папагӣ раҳо меёбад.

Ӯ ҳамчунин ба замини ҷалол ворид хоҳад шуд, ва кишварҳои бисёре сарнагун хоҳанд гардид; аммо инҳо аз дасти ӯ ҳалос хоҳанд шуд: яъне Адӯм, ва Мӯоб, ва баргузидатарини бани-Аммӯн. Дониёл 11:41.

Ислом ногаҳон ба Иёлоти Муттаҳидаи Амрико зарба мезанад, дар ҳоле ки карнаи ҳафтум войи довариро барои гузаштани қонуни якшанбе меоварад.

Ва ман дидам, ва шунидам, ки фариштае дар миёни осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: Вой, вой, вой бар сокинони замин аз боиси овозҳои дигари карнаи он се фаришта, ки ҳанӯз бояд навозанд! Ваҳй 8:13.

Парчае, ки ду шохидро дар Ваҳй боби ёздаҳ намояндагӣ мекунад, пас Юҳанно онро дар Ваҳй боби дувоздаҳ ҳамчун зане, ки бо офтоб пӯшида шудааст, тасвир менамояд, ва ба таври нубувватӣ бо рамзҳои ибтидо ва интиҳо ба қалам медиҳад.

Ва дар осмон аломати бузурге падид омад: зане, ки ба офтоб мӯлбас буд, ва моҳ зери пойҳояш, ва бар сараш тоҷе аз дувоздаҳ ситора. Ва ҳомила буда, аз дарди зоиш нола мекард ва аз азоби таваллуд ба ранҷ афтада буд. Ва аломати дигаре дар осмон падид омад; ва инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар сарҳояш ҳафт тоҷ. Ва думи ӯ сеяки ситорагони осмонро кашида, онҳоро бар замин андохт; ва аждаҳо пеши он зане, ки наздик ба таваллуд буд, истод, то чун кӯдакаш таваллуд шавад, ӯро фуру барад. Ва ӯ писаре, яъне фарзанди наринае, зоида, ки мебоист ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ кунад; ва кӯдаки ӯ ба назди Худо ва ба тахти ӯ бурда шуд. Ваҳй 12:1–5.

Вай бар рӯи моҳ истодааст ва бо офтоб пӯшида шудааст. Моҳ инъикоси офтоб аст, ва бинобар ин аз нигоҳи нубувватӣ намунаи офтоб мебошад. Дувоздаҳ ситораи тоҷи вай дувоздаҳ қабилаи Исроили қадимро дар оғози Исроили қадим намояндагӣ мекунанд, ки онҳо дувоздаҳ шогирдро дар анҷоми Исроили қадим рамзӣ ифода менамоянд. Он дувоздаҳ ситора, ки дар анҷоми Исроили қадим дувоздаҳ шогирд мебошанд, ҳамчунин дувоздаҳ расул дар оғози Исроили қадим мебошанд. Аз ин рӯ, онҳо яксаду чилу чор ҳазор нафарро дар анҷоми Исроили қадим рамзӣ ифода мекунанд, ки шогирдон ва расулон мебошанд. Дар оғози он таърихе, ки дар он шогирдон ҳам анҷоми Исроили қадимро намояндагӣ мекунанд ва ҳам расулон оғози Исроили қадимро, зане, ки калисо аст, ба Масеҳ ҳомиладор буд. Ӯ ҳамон «писарбача» аст, ки баъд аз марг ва эҳёи Худ ба сӯи Худо бардошта мешуд.

Пас, он зан ҳамчунин таваллуди садӯ чилу чор ҳазор нафарро тимсол менамояд, ки онҳо низ, баъд аз он ки аз водии марг эҳё гардонда мешаванд, ба осмон сууд мекунанд. Ҳангоме ки онҳо дар осмон бошанд, вай ҳамчунин кӯдаки дигаре ба дунё хоҳад овард, ки рамаи дигари аз Бобил беруномадаро дар замони қонуни якшанбе ифода менамояд.

Пеш аз он ки вай дард кашад, таваллуд кард; пеш аз он ки дарди вай биёяд, писаре зоида. Кист, ки чунин чизро шунида бошад? кист, ки чунин чизҳоро дида бошад? Оё замин дар як рӯз зоида мешавад? ё миллате якбора ба дунё меояд? зеро ҳанӯз ки Сион дард кашид, фарзандони худро зоида. Оё Ман ба таваллуд бирасонам, вале зоёнданро ба амал наоварам? мегӯяд Худованд; оё Ман зоёнданро ба амал оварам, вале раҳимро бубандам? мегӯяд Худои ту. Ишаё 66:7–9.

Дар замони ҳукмронии ҳайвони заминӣ, қавме дар як дам ба вучуд меояд. Он қавм садӯ чилу чаҳор ҳазор аст, зеро онҳо касоне мебошанд, ки хислати Масеҳро ба таври комил

инъикос мекунанд. Онҳо касонеанд, ки ба василаи «писарбача» — Исо — рамзӣ нишон дода шудаанд. Онҳо «писарбача»-и Ишаъё ҳастанд, ки пеш аз он ки зан ба дарди зоиш дарояд, таваллуд мешавад. Устухонҳои хушки мурда, ки ҷаҳон ҳангоми аз ҷониби ҳайвони аз вартаи бепоён кушта шудани онҳо шодӣ карда буд, дар Уршалим тасаллӣ хоҳанд ёфт, ва он гоҳ онҳо бо зане, ки «писарбача»-ро ба дунё меорад, шодӣ хоҳанд кард. Онҳо пеш аз он ки ӯ ба дарди зоиш дарояд, ба дунё оварда мешаванд; пас ӯ ба дарди зоиш медарояд ва «дигар» «фарзандони» «худ»-ро ба дунё меорад, вақте ки халқҳо он гоҳ ба паёми фариштаи сеюм чун дарёи ҷориста посух медиҳанд, зеро паём ҳамчун мавҷи азими баҳр саросари заминро фаро мегирад. Онҳо дар миёни бухрони бузург таваллуд мешаванд, ки он рамзи дарди зоиши ӯст. Зани Ваҳй боби дувоздаҳ, дар асл, дугоник дорад. Нахустзодаҳо саду чилу ҷаҳор ҳазор мебошанд, ки ҳамчун навбари ҳосил шинохта шудаанд, ва халқҳо ҳамчун гирдоварии бузурги ҳосили тобистон.

Бо Ерусалим шодмонӣ кунед ва бо вай хурсанд бошед, эй ҳамаи шумо, ки ӯро дӯст медоред; бо вай аз шодӣ ба вачд оед, эй ҳамаи шумо, ки барои ӯ мотам мегиред; то ки аз пистонҳои тасаллиҳои ӯ бимакед ва сер шавед; то ки шир макида, аз фаровонии ҷалоли ӯ лаззат баред. Зеро Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман осоишро мисли дарё ба сӯи ӯ ҷорӣ хоҳам кард, ва ҷалоли халқоро мисли ҷӯйи пуртуғён; он гоҳ шумо хоҳед макид, бар паҳлуи ӯ бардошта хоҳед шуд, ва бар зонҳои ӯ нозпарварда хоҳед гашт. Чунон ки касеро модараш тасаллӣ медиҳад, Ман низ шуморо тасаллӣ хоҳам дод; ва шумо дар Ерусалим тасаллӣ хоҳед ёфт. Ва ҳангоме ки инро бинед, дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли гиёҳ нашъунамо хоҳанд кард; ва дасти Худованд бар бандагони ӯ маълум хоҳад шуд, ва ҳашми ӯ бар душманони ӯ.» Ишаъё 66:10–14.

Онҳое ки барои Ерусалим «нола мекунанд», ҳамонҳоянд ки барои зишткорӣҳо ки дар миёни вай ба амал оварда мешаванд, оҳу зорӣ мекунанд ва мӯҳр зада шудаанд; ва онҳо пеш аз қонуни якшанбе мӯҳр зада мешаванд. Мо ҳоло дар «кори хотимаӣ барои калисо» қарор дорем, ки лаҳзаҳои охири мӯҳр зада шудани яксаду чилу ҷаҳор ҳазор мебошанд.

«Мардуми ҳақиқии Худо, ки рӯҳи кори Худованд ва наҷоти ҷонҳоро дар дили худ доранд, ҳамеша гуноҳро дар моҳияти воқеии гуноҳолудаи он хоҳанд дид. Онҳо ҳамеша ҷонибдори бархӯрди содиқона ва ошкоро бо гуноҳоне хоҳанд буд, ки ба осонӣ мардуми Худоро ихота мекунанд. Хусусан дар кори хотимаӣ барои калисо, дар замони мӯҳргузории яксаду чилу ҷаҳор нафаре, ки бояд беайб дар пеши тахти Худо биистанд, онҳо бадкорӣҳои мардуми эътирофкунандаи Худоро аз ҳама амиқтар эҳсос хоҳанд кард. Ин ба таври пурқувват дар тасвири пайғамбар аз кори охирин, тахти рамзи мардоне, ки ҳар яке дар дасташ аслиҳаи қатл дошт, баён шудааст. Як мард дар миёни онҳо либоси катонӣ дар бар дошт ва давои котибӣ бар паҳлуаш буд. “Ва Худованд ба ӯ гуфт: Аз миёни шахр, аз миёни Ерусалим бигзар, ва бар пешониҳои мардоне, ки барои ҳамаи зиштиҳо, ки дар миёни он ба амал меоянд, оҳу нола мекунанд, аломате бигузор.”» Testimonies, volume 3, 266.

Онҳое ки «оҳу нола мекунанд», пеш аз он ки фариштагони ҳалоккунанда бо олоти қатл аз миёни калисо, ки ба сурати Ерусалим нишон дода шудааст, гузаранд, мӯҳр зада мешаванд.

Фармон чунин аст: «Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар ва бар пешониҳои он мардоне, ки барои ҳамаи зиштиҳои ки дар миёни он ба амал оварда мешаванд, оху нола мекунанд ва гирия менамоянд, аломате бигуздор». Ин нолакунандагон ва гириякунандагон суҳанони ҳаётро пешкаш мекарданд; онҳо маломат менамуданд, насиҳат мекарданд ва илтиҷо мекарданд. Баъзе касоне ки Худоро беҳурмат карда буданд, тавба намуданд ва дилҳои худро пеши Ё фурӯтан сохтанд. Аммо ҷалоли Худованд аз Исроил дур шуда буд; гарчанде ки бисёриҳо ҳанӯз ҳам шаклҳои зоҳирии динро нигоҳ медоштанд, қудрат ва ҳузури Ё вучуд надошт.

«Дар он замоне ки ғзаби Ё дар довариҳо берун хоҳад омад, ин пайравони фурӯтану содиқи Масеҳ аз боқии ҷаҳон бо андӯҳи ҷонашон фарқ карда хоҳанд шуд, ки он бо нола ва гирия, бо сарзанишҳо ва ҳушдорҳо ифода меёбад. Дар ҳоле ки дигарон мекушанд бар шарри мавҷуда парда афкананд ва бадкории азими ҳамаҷониба пахншударо узр оваранд, онҳое ки барои шарафи Худо ғайрат ва барои ҷонҳо муҳаббат доранд, барои ба даст овардани ризояти ҳеҷ кас ҳомӯш нахоҳанд монд. Ҷонҳои одилонаи онҳо рӯз аз рӯз аз қорҳои нопоки золимон ва гуфтори онҳо озурда мегарданд. Онҳо барои боздоштани сели хурӯшони шарорат қудрате надоранд, ва бинобар ин аз ғаму изтироб пур мешаванд. Онҳо дар ҳузури Худо мотам мегиранд, зеро мебинанд ки дин ҳатто дар хонаҳои ҳамоноҳое ки нури бузург ёфтаанд, хор шумурда мешавад. Онҳо нола мекунанд ва ҷонҳои худро музтариб месозанд, зеро такаббур, тамаъ, худпарастӣ ва қариб ҳар гуна фиреб дар калисо вучуд дорад. Рӯҳи Худо, ки ба сарзаниш водор месозад, поймол карда мешавад, дар ҳоле ки хизматгори Шайтон тантана мекунанд. Худо беҳурмат карда мешавад ва ҳақиқат бебасар гардонида мешавад.

«Онҳое ки аз таназзули рӯҳонии худ андӯҳгин намешаванд ва бар гуноҳҳои дигарон мотам намегиранд, бе мӯҳри Худо гузошта хоҳанд шуд. Худованд фариштагони Худо, яъне мардоне ки силоҳҳои қатл дар даст доранд, чунин амр медиҳад: “Аз қафои ӯ аз миёни шаҳр бигзаред ва бизанед; чашми шумо раҳм накунад ва шафқат нанамоед: пирону ҷавонон, духтарон, кӯдакони хурд ва занонро тамома бикӯшед; вале ба ҳеҷ касе ки бар ӯ аломат аст, наздик нашавед; ва аз муқаддасгоҳи Ман оғоз кунед”. Пас онҳо аз пирони қадим, ки пеши хона буданд, оғоз карданд.»

«Дар ин ҷо мо мебинем, ки калисо — маъбади Худованд — аввалин шуда зарбаи ғзаби Худоро эҳсос намуд. Пиронсолон, онҳое ки Худо ба онҳо нури бузург бахшида буд ва ки ҳамчун посбонони манфиатҳои рӯҳонии халқ истода буданд, ба амонати ба онҳо супурдашуда хиёнат карданд. Онҳо чунин мавқеъ гирифта буданд, ки гӯё ба мо лозим нест мӯъҷизаҳо ва зуҳури ошқори қудрати Худоро мисли рӯзҳои пешин интизор бошем. Замонҳо тағйир ёфтаанд. Ин суҳанон беимонии онҳоро тақвият медиҳанд, ва онҳо меғӯянд: Худованд на некӣ хоҳад кард ва на бадӣ. Ё аз ҳад меҳрубон аст, ки қавми Худо бо доварӣ ҷазо диҳад. Ҳамин тавр, «Сулҳ ва амният» нидои мардоне мегардад, ки дигар ҳаргиз овози худро мисли қарнаи баланд нахоҳанд кард, то ба қавми Худо гуноҳҳои онҳоро ва ба хонадони Яъқуб хатоҳояшонро нишон диҳанд. Ин сағҳои гунге, ки намехостанд аккос зананд, ҳамоноҳоянд, ки интиқоми одилонаи Худои ҳафашударо эҳсос мекунанд. Мардон, духтарони ҷавон ва кӯдакони хурдсол ҳама якҷо нобуд мешаванд». Testimonies, ҷилди 5, 210, 211.

Боби чиҳилуми Ишаё бо ба кор бурдани рамзии тақроршавии дукарата оғоз меёбад, ки ин аломати нубуввати паёми Фарёди Нимашаб аст, яъне паёми дуёме, ки бо паёми сукути Бобил муттаҳид мегардад. Сукути Бобил, ҳангоме ки ба таври нубувватӣ баён мешавад, дукарата мегардад. Ин ибора чунин аст: «Бобил сукут кард, сукут кард».

Ва фариштаи дигаре аз пайи ӯ омад ва гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқхоро аз майи ғазаби зинокории худ нӯшонид». Ваҳй 14:8.

Ду сукути Китоби Муқаддаси Бобили айнӣ вучуд дорад, ва ду сукути Китоби Муқаддаси Бобили рӯхонӣ низ ҳаст. Якҷоя онҳо чор шоҳиди таърихи муаррифӣ мекунад, ки вижагиҳои нубуввати сукути Бобилро муайян месозанд.

Ва ӯ бо овози пурзӯр нидо карда, гуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи нопок, ва қасаси ҳар мурғи нопоку нафратангез гардидааст. Ваҳй 18:2.

Бобили ҳақиқӣ ҳамчун Бобил дар замони Нимрод сукут кард, ва Бобили ҳақиқӣ ҳамчунин дар замони Белшасар сукут намуд. Бобили рӯхонӣ дар соли 1798 сукут кард, ва сукути ниҳонии он дар Навиштаҳо борҳо тасвир шудааст. Аз ин сабаб, паёми сукути Бобил рамзшиносии нубуввати дучандшавиро дар бар мегирад. Бо сукути Бобил дучандшавӣ вучуд дорад, аммо ҳамчунин барои падидаи дучандшавӣ ду сабаби асосии дигари нубувватӣ низ ҳаст.

Сабаби дуум ин аст, ки он, ҳамчун паём, паёмеро муаррифӣ мекунад, ки бо паёми дуум ҳамроҳ шудааст. Он ду паёмо ифода менамояд. Ҳақоқиқи муҳими дигари вобаста ба маъно ва сохтори паёми фариштаи дуум низ ҳастанд, аммо мо фақат инро қайд мекунем, ки ривояти ниҳонии нубуввати Ишаё, ки аз боби чил оғоз меёбад, бо дучанд шудани рамзи Тасаллибахш оғоз мешавад, ки Масеҳ ваъда дода буд онро барои қавми Худ фароҳам оварад, ҳангоме ки ӯ дар муқаддасгоҳи осмонӣ даранг мекард.

Тасаллӣ диҳед, тасаллӣ диҳед қавми Маро, мегӯяд Худои шумо. Ба дили Ерусалим сухан гӯед, ва ба вай нидо кунед, ки ҷанги ӯ ба поён расидааст, ки гуноҳи ӯ бахшида шудааст; зеро вай аз дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳхояш дучанд гирифтааст. Ишаё 40:1, 2.

Дар тамоми Китоби Муқаддас ҳеҷ порчаи дигаре нест, ки дар бораи унсури хислати Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега мушаххастар сухан гӯяд, аз он порчае ки аз Ишаё бобӣ чиҳил то охири китоб мерасад. Чун Алфа ва Омега, Масеҳ имзои номи Худо ҳамчун Алфа ва Омега бар ин порча мегузорад, зеро вақте ки шумо ба охири Ишаё мерасед, ӯ боз ба Тасаллидиҳанда ишора мекунад, зеро Масеҳ Калом аст, ва ӯ ибтидо ва анҷом аст.

Худованд чунин мегӯяд: Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пойи Ман; пас кучост он хонае ки барои Ман бино мекунад? ва кучост макони оромии Ман? Зеро ҳамаи ин чизхоро дасти Ман сохтааст, ва ҳамаи инҳо падид омадаанд, мегӯяд Худованд; вале Ман бар он кас назар хоҳам кард, ки камбағал ва шикастарӯх аст, ва аз каломии Ман меларзад. Касе ки гов мекушад, мисли он аст ки одаме кушта бошад; касе ки барра қурбонӣ

мекунад, мисли он аст ки гардани сагери бурида бошад; касе ки ҳадия меоварад, мисли он аст ки хуни хукро тақдим карда бошад; касе ки бухур месӯзонад, мисли он аст ки бутери муборак хонда бошад. Оре, онҳо роҳҳои худро баргузиданд, ва ҷони онҳо аз қорҳои зишти худ лаззат мебарад. Ман низ фиреби онҳоро интиҳоб хоҳам кард, ва он чиро ки аз он метарсанд, бар онҳо хоҳам овард; зеро вақте ки Ман даъват кардам, ҳеҷ кас посух надод; вақте ки сухан гуфтам, онҳо нашониданд; балки дар пеши ҷашмони Ман бадӣ карданд, ва он чиро баргузиданд, ки Ман аз он хушнуд набудам. Ишаё 66:1–4.

Савол ба миён меояд, ки қавми Худо барои Ё кадом хонаро бино карданд? Оё онҳо хонаи рӯҳони Петрусо бардоштанд ё қуништгоҳи Шайтонро? Худо муайян месозад, ки хонае ки Ё бино кардааст, аз онҳое иборат аст, ки «мискин ва шикастарӯҳанд» ва аз онҳое ки аз «каломи» Худо «меларзанд». Ё он касонро, ки аз каломии Ё меларзанд, бо синфи дигаре муқоиса мекунад, ки қурбонҳои нопок пешкаш менамоянд ва роҳи худро интиҳоб кардаанд. Онҳое ки ба он синф тааллуқ доранд ва қурбонҳои нопок пешкаш менамоянд, хоҳанд ёфт, ҷунон ки яҳудиён ёфтанд, ки хонаи онҳо барои онҳо вайроно хароб вогузошта хоҳад шуд.

Ҳамаи анбиё дар бораи поёни ҷаҳон сухан мегӯянд, ва ин намуна аз фарқияти миёни хирадмандон аст, ки аз Каломии Ё меларзанд, ва аҳмақон, ки ба Худо қабохатҳо пешкаш мекунанд, қабохатҳое ки қонҳошон аз онҳо лаззат мебарад. Аз ин сабаб, Худо барои боқираҳои аҳмақонаи Лаодикия гумроҳиро баргузида хоҳад кард, ҳамон гумроҳие ки расул Павлус муайян мекунад, ки дар натиҷаи пазируфтани «дурӯғ» ба миён оварда мешавад.

«Дурӯғ» рамзи мушаххасе дар таърихи Адвентизм аст, ва он аз ҷониби бинокорон дар соли 1863 пазируфта шуд ва дар тамоми таърихи Адвентистӣ бар он бино карда шуд. Он дурӯғе буд, ки таҳкурсии қозиб ба вучуд овард, ва онҳо дар он ҷо ба барафрохтани маъбади ҷаълӣ ва қозиб оғоз намуданд. Қори онҳо дар тақлид кардани маъбади ҳақиқӣ то «рӯзҳои охир» идома меёбад. Ишаё заминаи боби шасту шашро дар ҷудо шудани боқирагони хирадманд ва аблаҳ ҷой медиҳад. Ишаё таърихи нубуввати муайян месозад, ки онро дар ояти аввали Ишаё ҷиҳил нишон дода буд, вақте ки Масеҳ ваъда кард, ки сеюним рӯзи рамзӣ пас аз ноумедии 18 июли 2020 Тасаллидиҳандаро хоҳад фиристод.

Каломии Худовандро бишнавед, эй шумо, ки аз каломии Ё меларзед; бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва ба хотири номи Ман шуморо рондаанд, гуфтанд: «Бигзор Худованд ҷалол ёбад»; вале Ё барои шодии шумо зохир хоҳад шуд, ва онҳо ҳиҷил хоҳанд гашт. Овози ғалоғула аз шаҳр, овозе аз маъбад, овози Худованд, ки ба душманони Худ ҷазо медиҳад. Ишаё 66:5, 6.

Аз соли 1798 то 1844, дар ҳаракати миллериён, Худованд маъбади рӯҳониеро барпо намуд, ки Ё, ҳамчун Пайки аҳд, дар соли 1844 ногаҳон ба он омад. Худованд дар ҳаракати яқсаду ҷилу ҷаҳор ҳазор маъбади рӯҳониеро барпо мекунад, то ки ногаҳон омада, ба он маъбад дохил шуда, бо он аҳд бандад. Петрус, дар номи аввали худ, боби ду, он маъбадро «хонаи рӯҳонӣ» меномад. Онҳое ки «каломи Худовандро мешунаванд», ҳамонҳоянд, ки Юҳанно дар Ваҳй ба онҳо ишора мекунад, ҳангоме ки мегӯяд, ки онҳое ки мешунаванд, «хушо»

ҳастанд. Онҳо парчаманд, зеро парчам аз «рондашудагони Исроил» таркиб ёфтааст. Лоудикийёни нодон ҳангоме ки Худованд Худро дар филаделфиёне ки аз Каломи Ў меларзанд, ҷалол медиҳад, шарманда хоҳанд шуд, ва Каломи Ў «ростӣ» аст.

Се овозе, ки дар айёме шунида мешаванд, вақте ки доноён ва ҷоҳилон аз синфи дигар чудо мегарданд, аз «шаҳр», аз «маъбад» ва аз «Худованде ки мукофот медиҳад» меоянд. «Овози» аввал аз шаҳр «овози ғавғо» аст, ва «ғавғо» омадани Тасаллидиҳанда аст, ки ногаҳон меояд.

Вақте ки рӯзи Пантикост пурра фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як ҷо буданд. Ва ногаҳон садое аз осмон омад, монанди боди сахту шадид, ва тамоми хонаро, ки дар он ҷо нишаста буданд, пур кард. Ва ба онҳо забонҳои чудошуда, мисли оташ, зоҳир шуданд, ва бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифтанд. Аъмол 2:1-3.

Калимае, ки дар Аъмол, боби ду, ояти ду, ба «садо» тарҷума шудааст, маънои «овоз» ва «овоза»-ро дорад. «Овоза» нубувват аст. «Садо» ё «овозе», ки аз «шаҳр» меояд, ба воситаи «боди сахт» ифода шудааст. «Овози ғалоғула аз шаҳр» ҳамон «овоза» ё паёми нубувватии Исломо аст, ки омадани Тасаллибахшро дар водии устухонҳои хушке, ки дар «кӯчаи шаҳри бузург, ки ба маънои рӯҳонӣ Садум ва Миср хонда мешавад, он ҷо низ Худованди мо маслуб карда шуд», кушта шуда буданд, нишон медиҳад.

Дар боби чилуми Ишаё, «овозе», ки бояд роҳи «паёмбари аҳд»-ро омода месохт, пурсид, ки чӣ паёмеро бояд «нидо» кунад. Ба ӯ гуфта шуд, ки паёми Исломо «нидо» кунад. Дар Аъмол «садое», ки «хонаи» рӯҳонии Петрусро пур кард, «боди шадиду пурзӯр» буд, ки дар Ҳизқиёл сию ҳафт аз ҷаҳор боди Исломо меомад.

Овози ғалоғула аз шаҳр, овозе аз маъбад, овози Худованд, ки ба душманони Худ подош медиҳад. Ишаё 66:6.

Аз кӯчае ки Худованди мо дар он маслуб карда шуд, Тасаллибахш нахуст «овоз»-и он касеро, ки дар биёбон нидо мекунад, аз он огоҳ месозад, ки паём чӣ бояд бошад. Сипас лашкари пурқудрате, ки ҳамон маъбади биношуда аст, чунон ки дар ҳаракати ибтидоӣ аз соли 1798 то 1844 ба таври рамзӣ нишон дода шудааст, он нидоро пурзӯр мегардонад. Ҳаракати он лашкари пурқудрат, ҳангоме ки онҳо нидои Исломо эълон мекунанд, ба «овоз»-и сеюм меоварад, ки овози Худоро дар доварӣ бар Иёлоти Муттаҳида ба сабаби қабули қонуни якшанбе муайян месозад. Дар он ҷост, ки Худованд подошро ба ҷо меоварад. Он се овоз дар доираи сохтори таърихи пинҳонии ҳафт раъд танзим шудаанд, ки ҳарфҳои оғоз, миёна ва анҷоми калимаи ибриери ифода мекунанд, ки аз ҷониби Он Забоншиноси Аҷоиб офарида шудааст ва ҳамчун «ростӣ» тарҷума мешавад. Инро наметавон аз худ бофт!

Мувофиқи таърихи нубувватие, ки мо муайян намуда омадаем, Ишаё баъдан ба таваллуди як миллат мепардозад.

Пеш аз он ки вай дард кашад, зоида; пеш аз он ки дарди вай биёяд, аз писаре раҳо шуд. Кист, ки чунин чизеро шунида бошад? кист, ки чунин чизҳоро дида бошад? Оё замин дар як рӯз таваллуд хоҳад кард? ё миллате якбора ба дунё хоҳад омад? зеро ҳамин ки Сион дард кашид, фарзандони худро зоида. Оё Ман то ҳангоми таваллуд расонам, вале ба

зоидан сабаб нашавам? — мегӯяд Худованд; оё Ман ба зоидан сабаб шавам, ва раҳимро бубандам? — мегӯяд Худои ту. Ишаъё 66:7–9.

Миллате, ки пеш аз дарди зоиш кашидани зан таваллуд мешавад, чанде пеш дар кӯча хобида, мурда ва хушк буд, дар ҳоле ки тамоми ҷаҳон аз аҳволи ӯ шодӣ мекард. Аммо вақте ки он ду шохид бар по хестанд, касоне ки аз марги онҳо шодӣ мекарданд, ба ҳарос афтоданд. Ҳамин ки ҷасадҳои кушташудаи мурда ва хушк ҳамчун як миллат бар по меҳезанд, ҳамаи онҳое ки Ерусалимро дӯст медоранд, он гоҳ бо ӯ шодӣ хоҳанд кард. Онҳое ки Ерусалимро дӯст медоранд, на танҳо миллати яксаду чилу чор ҳазорро дар бар мегиранд, балки ҳамчунин рамаи дигари Худоро, ки он вақт аз Бобил даъват карда мешаванд. Эҳё шудан аз ноумедии 18 июли соли 2020 бо омадани Тасаллобахш анҷом меёбад, ки «устухонҳои» мурда ва хушкро водор хоҳад кард, ки «мисли гиёҳ нашъунамо ёбанд».

Бо Ерусалим шод бошед, ва бо ӯ хурсандӣ намоед, эй ҳамаи шумо, ки ӯро дӯст медоред; бо ӯ аз шодӣ ба вачд оед, эй ҳамаи шумо, ки барои ӯ мотам мегиред: то аз пистонҳои тасаллиҳои ӯ шир макида, сер шавед; то аз фаровонии ҷалоли ӯ нӯшида, лаззат баред. Зеро ки чунин мегӯяд Худованд: «Инак, Ман осоишро мисли дарё ба ӯ чорӣ хоҳам кард, ва ҷалоли халқҳоро мисли наҳри пуроб; он гоҳ шумо шир хоҳед макид, бар паҳлӯҳои ӯ бардошта хоҳед шуд, ва бар зонҳои ӯ навозиш хоҳед ёфт. Чунон ки модар касеро тасалли медиҳад, ҳамон тавр Ман шуморо тасалли хоҳам дод; ва шумо дар Ерусалим тасалли хоҳед ёфт. Ва ҳангоме ки инро бинед, дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли гиёҳ шукуфон хоҳад гашт; ва дасти Худованд бар бандагони ӯ маълум хоҳад шуд, ва ҳашми ӯ бар душманони ӯ.» Ишаъё 66:10–14.

Алфа ва Омега анҷоми охирин ривояти Ишаъёро маҳз ҳамон ҷо қарор медиҳад, ки он дар ибтидо оғоз ёфта буд, яъне бо муайян сохтани омадани Тасаллидиханда. Ва, чунон ки ҳамеша чунин аст, бо ҳар паёме ки намояндаи паёми Илёс мебошад, он дар заминаи он ҷой дода мешавад, ки Худованд заминро бо лаънат мезанад.

Зеро инак, Худованд бо оташ хоҳад омад, ва аробаҳои ӯ мисли гирдоб, то ки ҳашми Худро бо ғазаб ва сарзаниши Худро бо алангаҳои оташ зоҳир намояд. Зеро Худованд бо оташ ва бо шамшери Худ бо ҳар башар доварӣ хоҳад кард; ва кушташудагони Худованд бисёр хоҳанд буд. Онҳое ки худро тақдир мекунанд ва худро дар боғҳо, аз ақиби як дарахт дар миёна, пок месозанд, ва гӯшти хук, ва чизи макрӯҳ, ва муш меҳӯранд, ҳамаашон якҷоя nobуд хоҳанд шуд, мегӯяд Худованд. Зеро Ман аъмоли онҳо ва андешаҳои онҳоро медонам; замоне хоҳад расид, ки ҳамаи халқҳо ва забонҳоро ҷамъ хоҳам овард; ва онҳо хоҳанд омад, ва ҷалоли Маро хоҳанд дид. Ишаъё 66:15–18.

Адвентистони нодони Лудикия, ки пушти «дарахт»-и маърифати неку бад, ки «дар миёни» «боғ»-и Адан аст, қарор доранд, даъво мекунанд, ки худро тақдир ва пок месозанд, дар ҳоле ки дар асл таълимоти нопоки Бобилро меҳӯранд ва, чунон ки Одам ва Ҳавво карданд, ба сабаби гуноҳҳое ки аз ҳад зиёд дӯст медоштанд, то аз онҳо даст кашанд, пинҳон мешаванд. Онҳо бо ҳамаи халқҳои дигар nobуд хоҳанд шуд. Онҳо дар муқобили хирадмандон қарор дода шудаанд, ки «аломат» хоҳанд буд. «Аломат» ҳамон «нишон» аст, ки рамзи шанбе мебошад, ки нишонаи Худованд Худои туст ва дар ҳақиқат қавми ӯро тақдир мекунад.

Пас банӣ-Исроил шанbero нигоҳ доранд, то шанbero дар наслҳои худ ба ҷо оваранд, ҳамчун аҳди ҷовидонӣ. Он миёни Ман ва банӣ-Исроил нишонаест абадӣ; зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт ва тароват ёфт. Хуруҷ 31:16, 17.

Доние хирадманд пушти дарахти эътирофи зоҳирӣ пинҳон намешаванд, балки ҳамчун парчае барафрошта мегарданд, ҷалоли Худоро дар саҳнаҳои ниҳони муноқишаи бузург намоён месозанд. Ҷалоли Ҷ хислати Ҷст, ва он унсури хислати Ҷ, ки онҳо ба ҷаҳон намоёндагӣ мекунад, Алфо ва Омега, ибтидо ва интиҳо, аввал ва охир аст, ки ҳамчун «Ҳақиқат» муаррифӣ шудааст.

Ва Ман дар миёни онҳо аломате хоҳам ниҳод, ва аз миёни онҳо онҳоеро, ки раҳо ёфтаанд, назди халқҳо хоҳам фиристод: ба Таршиш, Пул ва Луд, ки камон мекашанд, ба Тубол ва Явон, ба ҷазираҳои дурдаст, ки овозаи Маро нашунидаанд ва ҷалоли Маро надидаанд; ва онҳо ҷалоли Маро дар миёни халқҳо эълон хоҳанд кард. Ва ҳамаи бародарони шуморо аз ҳамаи халқҳо ҳамчун ҳадияе барои Худованд бар аспон, бар аробаҳо, бар тахтравонҳо, бар ҳаҷирон ва бар ҳайвоноти тезрав ба кӯҳи муқаддаси Ман Ерусалим хоҳанд овард, мегӯяд Худованд, чунон ки банӣ-Исроил ҳадияро дар зарфи пок ба хонаи Худованд меоранд. Ва аз миёни онҳо низ Ман барои коҳинон ва барои левизодагон хоҳам гирифт, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмонҳои нав ва замини наве, ки Ман меофарам, пеши рӯи Ман боқӣ хоҳанд монд, мегӯяд Худованд, ҳамчунин насли шумо ва номи шумо боқӣ хоҳад монд. Ва чунин хоҳад шуд, ки аз як моҳи нав то моҳи нави дигар ва аз як шанбе то шанбеи дигар, ҳар башар хоҳад омад, то пеши рӯи Ман сачда кунад, мегӯяд Худованд. Ва онҳо берун хоҳанд рафт ва ба ҷасадҳои одамоне, ки бар Ман исён кардаанд, хоҳанд нигарист; зеро кирми онҳо нахоҳад мурд ва оташи онҳо хомӯш нахоҳад шуд; ва онҳо барои ҳар башар мояи нафрат хоҳанд буд. Ишаё 66:16–24.

Ҳикояи ниҳони набавии Ишаё бо омадани Тасаллибахш дар моҳи июли соли 2023 оғоз меёбад, ва ин ривоят маҳз дар ҳамон ҷое анҷом меёбад, ки аз он оғоз ёфта буд. Он дар таърихи пинҳонии ҳафт раъд, ки андаке пеш аз баста шудани замони имтиёз кушода мешавад, падида меояд. Он такрори ҷунбиши миллерио дар ибтидо бо таърихи ҷунбиши яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор дар интиҳо муайян месозад. Он паёми лаънатеро, ки паёми Илёрро ҳамроҳӣ мекунад, ҳамчун паёми кори набавии Ислом дар ба ҳашм овардани халқҳо муаррифӣ менамояд, чунон ки Худованд онро барои овардани доварӣ «аввал» бар Иёлоти Муттаҳида ба сабаби қонуни якшанбе, ва «охир» бар тамоми ҷаҳон барои ҳамон саркашӣ ба қор мебарад.

Мо баррасии ривояти охири Ишаёро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.